ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 25ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Victor Evens
κατά Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Ὑπάλληλος — Ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως»

Ὑπόθεση 79/82

Περίληψη

1. *Ὑπάλληλοι — Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως — Ἑρμηνεία — Μέθοδοι — Ἀναφορά σέ καταργηθεῖσα κανονιστική ρύθμιση — Μέθοδος ἑρμηνείας ἀπαράδεκτη*

2. *Ὑπάλληλοι — Ἀποδοχές — Ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως — Ὅροι χορηγήσεως — Ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος ἐπανεγκαθίσταται ἐκεῖ πού κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά του — Μή χορήγηση στόν ἐνδιαφερόμενο τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τό βασικό του μισθό δύο μηνῶν — Νόμιμη*

(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, παράρτημα VII, ἄρθρο 6)

1. Οἱ ἰσχύουσες διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν οἰκονομία καί τόν σκοπό τους, καί ὄχι ὑπό τό φῶς καταργηθείσης κανονιστικῆς ρυθμίσεως.
2. Καίτοι τό ἄρθρο 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων παρέχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τόν βασικό μισθό του δύο μηνῶν στόν ὑπάλληλο πού δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, χωρίς νά ἀναφέρει τόν ὅρο ἐπανεγκαταστάσεως τῆς οἰκογενείας του, τό ποσό τῶν ἐξόδων ἐπανεγκαταστάσεως θά εἶναι, πάντως, γενικά μεγαλύτερο, ὅταν ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀλλάζει κατοικία μέ τήν οἰκογένειά του, παρά ὅταν ἐπανεγκαθίσταται ἐκεῖ πού κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά του.

   Ἑπομένως, τό νά μή χορηγεῖται ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ἴση πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν στόν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος καί δέν ἐπανεγκαθίσταται μέ τήν οἰκογένειά του, συνάδει πρός τόν σκοπό τοῦ ἄρθρου 6.

Στήν ὑπόθεση 79/82,

Victor Evens, πρώην ὑπάλληλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κάτοικος Λιέγης, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τούς Michel Mersch καί

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

Philippe Fraipont, δικηγόρους Λιέγης, καί τόν Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, μέ άντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν τελευταῖο, 18 A, rue des Glacis,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικου Συνεδριου των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, έκπροσωπουμένου άπό τόν γραμματέα του Jean-Aimé Stoll, έπικουρούμενο άπό τόν Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 22, Côte d'Eich,

καθ' οὗ,

ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν χορήγηση ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς U. Everling, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore καί Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Περιστατικά

1. Ὁ προσφεύγων Victor Evens , ἔγγαμος καί πατέρας δύο τέκνων, ὑπῆρξε ὑπάλληλος

ἀπό τό 1953 τῆς Συνελεύσεως τῆς ΕΚΑΧ καί ἐν συνεχεία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στό Λουξεμβοῦργο. Σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς ΕΚΑΧ πού ἴσχυαν κατά τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, ἐχορηγήθη στόν Evens ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως ἴση πρός τόν βασικό μισθό του 4 μηνῶν, λόγω τοῦ ὅτι, καταγόμενος ἀπό τό βαλωνικό Brabant, εἶχε ἐγκατασταθεῖ μέ τήν οἰκογένειά του στό Λουξεμβοῦργο.

Τό 1967, ὁ προσφεύγων μετετέθη στήν Ἐπιτροπή Ἐλέγχου στίς Βρυξέλλες. Ἐγκατεστάθη μέ τήν οἰκογένειά του στήν Λιέγη, στήν σημερινή κατοικία τους. Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, τοῦ κατεβλήθη ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως ἴσης πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐγκαταστάσεως, μέ τήν οἰκογένειά του, πλησίον τοῦ νέου τόπου ὑπηρεσίας του.

Τό 1978, ὁ προσφεύγων μετετάγη στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο στό Λουχεμβοῦργο. Ὁ προσφεύγων ἐγκατεστάθη στό Λουξεμβοῦργο σέ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα ἑνός δωματίου, ἐνῶ ἡ οἰκογένειά του παρέμεινε στήν Λιέγη. Ὡς ἐκ τούτου καί δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 4, τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐχορηγήθη στόν προσφεύγοντα ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως ἴση πρός τόν βασικό μισθό ἑνός μηνός. Ὁ προσφεύγων ἐσυνταξιοδοτήθη ἀπό 1ης Ἰουνίου 1981, καί τότε ἐγκατεστάθη στήν Λιέγη, ὅπου ἐξακολουθοῦσε νά κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά του.

Ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ προσφεύγοντος καί τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀναφέρεται στό ὕψος τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως πού ὀφείλεται στήν περίπτωση αὐτή.

2. Μέ ἐπιστολή τῆς 3ης Ἰουνίου 1981, πού περιῆλθε στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο τήν 9η Ἰουνίου 1981, ὁ προσφεύγων ἐζήτησε νά τοῦ χορηγηθεῖ ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως «ἴση τουλάχιστον πρός τόν μισθό ΕΚΑΧ τεσσάρων μηνῶν καί πρός τόν βασικό μισθό Εὐρατόμ δύο μηνῶν κατά τήν 31η Μαΐου 1981», προσκομίσας πιστοποιητικό κατοικίας τῆς πόλεως τῆς Λιέγης, μέ τό ὁποῖο βεβαιώνεται ἡ κατοικία του στήν Λιέγη, καί πιστοποιητικό ἐγγραφῆς στά δημοτολόγια τῆς πόλεως τῆς Λιέγης, μέ τό ὁποῖο βεβαιώνεται ὅτι εἶναι ἐγγεγραμμένος σ' αὐτό μετά τῆς συζύγου του καί τοῦ υἱοῦ του.

Τό ἄρθρο 2, τελευταῖο ἐδάφιο, τοῦ κανονισμοῦ 259/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1968 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 01/001, σ. 108), ὁ ὁποῖος ἐθέσπισε τόν ἰσχύοντα κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὁρίζει ὅτι τό ἄρθρο 99 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ΕΚΑΧ τοῦ 1962 «ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύει κατά τήν θέση σέ ἰσχύ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ προαναφερομένου ἄρθρου 99 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κατά παρέκκλιση τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παραρτήματος VII, τό ποσό τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως πού ὀφείλεται στόν ὑπάλληλο ὁ ὁποῖος διορίζεται κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 93 καί ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται τῆς ὑπηρεσίας μετά τήν θέση σέ ἰσχύ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δέν δύναται νά εἶναι κατώτερο τοῦ ποσοῦ πού ὁ ἐνδιαφερόμενος θά ἐλάμβανε κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς ΕΚΑΧ».

Τό ἄρθρο 12 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ καθεστῶτος τῆς ΕΚΑΧ τοῦ 1956 ὁριζε ὅτι

«κατά τήν ἔξοδό τους ἀπό τήν ὑπηρεσία, οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι, στούς ὁποίους ἔχει χορηγηθεῖ ἡ ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως πού προβλέπεται στήν παράγραφο α) καί στό δεύτερο ἐδάφιο τῆς παραγράφου γ) τοῦ ἄρθρου 11 ἀνωτέρω, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τόν μισθό 4 μηνῶν, ἄν πρόκειται περί ὑπαλλήλου ἀρχηγοῦ οἰκογενείας . . .».

Μέ ἐπιστολή τῆς 2ας Ἰουλίου 1981, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀπήντησε ὅτι οἱ προαναφερόμενες μεταβατικές διατάξεις ἀνεφέροντο προφανῶς στούς βασικούς μισθούς τοῦ παλαιοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πού ἴσχυε πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962, ὁπότε οἱ διατάξεις αὐτές ἀπεδεικνύοντο δυσμενεῖς γιά τόν προσφεύγοντα. Ἡ αἴτηση χορηγήσεως ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως, ἴσης πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν λόγω

ἐπανεγκαταστάσεως μέ τήν οἰκογένειά του, ἀπερρίφθη, καθ' ὅσον, ἀπό τόν φάκελό του ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ἐγκατασταθεῖ στό Λουξεμβοῦργο χωρίς τήν οἰκογένειά του — ἡ ὁποία διετήρησε τήν κατοικία της στήν Λιέγη — κατά τόν χρόνο μετατάξεώς του στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο. Ἡ ἐπανεγκατάστασή του ἀφοροῦσε, ἐπομένως, ἕνα μόνο πρόσωπο, ὁπότε ἡ ἀποζημίωση θά ἔπρεπε νά περιορισθεῖ στόν βασικό μισθό ἑνός μηνός κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 6, παράγραφος 4, τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ὁ προσφεύγων εἰσέπραξε, ἐν συνεχεία, ὡς ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τό ποσό τῶν 191 966 φράγκων Λουξεμβούργου (LFR), πού ἀντιστοιχεῖ στόν βασικό μισθό ἑνός μηνός, ποσό τό ὁποῖο ηὐξήθη κατά 606 LFR μετά τήν προσαρμογή τῶν βασικῶν μισθῶν ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980.

3. Μέ ἐπιστολή τῆς 18ης Αὐγούστου 1981, πού περιῆλθε στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο στίς 19 Αὐγούστου 1981, ὁ προσφεύγων, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὑπέβαλε ἔνσταση κατά τῆς ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως πού περιείχετο στήν ἐπιστολή τῆς 2ας Ἰουλίου 1981, προβάλλων ὅτι, βάσει τῆς σαφοῦς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐδικαιοῦτο βασικό μισθό δύο μηνῶν ὡς ἐπανεγκατάσταση, ἐφ' ὅσον, πρό τῆς ἐκπνοῆς τῆς προθεσμίας τῶν τριῶν ἐτῶν, κατοικοῦσε μετά τῆς οἰκογενείας του σέ ἀπόσταση μεγαλύτερη τῶν 70 χιλιομέτρων ἀπό τό Λουξεμβοῦργο.

Κατόπιν ἐπιστολῆς τοῦ προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1981, μέ τήν ὁποία ἐκαλεῖτο νά ἀποδείξει ὅτι πράγματι ἡ οἰκογένειά του εἶχε ἐπανεγκατασταθεῖ σέ περιοχή εὑρισκομένη τουλάχιστον 70 χιλιόμετρα μακρυά ἀπό τόν τόπο ὑπηρεσίας του, ὁ προσφεύγων ἀπήντησε, μέσω τοῦ δικηγόρου του, ὅτι τά συνημμένα στήν ἀπό 3ης Ἰουνίου 1981 ἀρχική του αἴτηση πιστοποιητικά ἀποτελοῦσαν τήν αἰτουμένη ἀπόδειξη.

Μέ ἐπιστολή τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1981, πού περιῆλθε στόν προσφεύγοντα τήν 7η Δεκεμβρίου 1981, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀπέρριψε τήν ἔνσταση, ἐκθέτοντας ὅτι ὁ προσφεύγων δέν εἶχε προσκομίσει τήν ἀπόδειξη οἱασδήποτε μεταβολῆς τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας του, ἐγκατεστημένης χωρίς διακοπή ἀπό τοῦ 1967 στήν Λιέγη, καί ὅτι, ἐπομένως, δέν ἦταν δυνατό νά ὑπάρξει κατ' ἀποκοπή ἀπόδοση ἐξόδων.

II — Διαδικασία καί αἰτήματα

1. Μέ δικόγραφο πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 25η Φεβρουαρίου 1982, ὁ προσφεύγων ἤσκησε τήν παροῦσα προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο

— νά ὑποχρεώσει τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο νά καταβάλει στόν ἐνάγοντα ποσό ἴσο πρός τίς βασικές μηνιαῖες ἀποδοχές του ὅπως ἰσχυαν τήν 31η Μαΐου 1981, ἤτοι 191 996 φράγκα Λουξεμβούργου, μή περιλαμβανομένων τῶν τόκων, ὑπολογιζομένων μέ τό ἰσχύον στό Βέλγιο νόμιμο ἐπιτόκιο, καί ὀφειλομένων ἀπό 1ης Ἰουνίου 1981 μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως·

— νά καταδικάσει τόν ἐναγόμενο στά δικαστικά ἔξοδα.

2. Μέ τό ὑπόμνημά του ἀπαντήσεως πού κατέθεσε τήν 29η Ἰουνίου 1982, ὁ προσφεύγων, ἀναφερόμενος στήν προσαρμογή τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων πού ἔγινε ἐν τῷ μεταξύ, ηὐξησε τό αἰτούμενο ποσό σέ 192 602 LFR.

3. Τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη, καί

— ὅσον ἀφορᾶ τά ἔξοδα, νά ἀποφασίσει σύμφωνα μέ τίς ἐφαρμοστέες διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

4. Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐξελίχθη κανονικῶς.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (τρίτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων πού κατετέθησαν κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία

1. Ὁ *προσφεύγων* προβάλλει ὅτι τό ἄρθρο 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ παρέχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν καί ὄχι ἑνός. Τό κείμενο τῆς διατάξεως αὐτῆς εἶναι σαφές καί προβλέπει ὅτι τό ποσό τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἴσο πρός τόν μισθό δύο μηνῶν γιά τόν ὑπάλληλο πού λαμβάνει οἰκογενειακά ἐπιδόματα καί ἑνός μηνός γιά τόν ὑπάλληλο πού δέν λαμβάνει τά ἐν λόγω ἐπιδόματα. Καμμία ἐρμηνεία ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως καί καμμία ἀναλογία δέν δύνανται νά ὑπερισχύσουν τοῦ κειμένου αὐτοῦ. Κατ' ἀντίθεση πρός τό ἄρθρο 5 τοῦ παραρτήματος VII , τό ὁποῖο ἀναφέρεται στήν ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως, καμμία ὑποχρέωση μεταφορᾶς τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας δέν προβλέπεται στό ἄρθρο 6. Ὁ ὅρος «ἐπανεγκατάσταση» σημαίνει τήν ἐπιστροφή τοῦ ὑπαλλήλου στόν τόπο καταγωγῆς του ἀνεξάρτητα ἀπό οἱαδήποτε μεταφορά τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας του. Δέν εἶναι δυνατό, προκειμένου νά ὑποστηριχθεῖ ἀντίθετη ἄποψη, νά γίνει ἀναφορά στήν ἔννοια τῆς «ἀποδόσεως τῶν ἐξόδων» καί στό ἄρθρο 71 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, δεδομένου ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἀπόδοση κατ' ἀποκοπή, γιά τήν ὁποία ἡ διοίκηση δέν ἠδύνατο νά ζητήσει καμμία ἀπόδειξη τῶν ἐξόδων στά ὁποῖα ὁ προσφεύγων ὑπεβλήθη, καί ὅτι διάταξη πού παρέχει δικαίωμα ἀποδόσεως τῶν ἐξόδων δέν δύναται νά ἑρμηνευθεῖ ὡς ἀπαγόρευση πληρωμῆς μή ἀντισταθμιστικῶν ἐξόδων.

Ὁ προσφεύγων ἀναφέρεται, ἐξ ἄλλου, στό ἄρθρο 99, παράγραφος 3, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ΕΚΑΧ τοῦ 1962, πού διετηρήθη ἐν ἰσχύι μέ τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 259/68 τοῦ Συμβουλίου κατά τήν θέση σέ ἰσχύ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, καί δυνάμει τοῦ ὁποίου θά ἠδύνατο νά ἀξιώσει ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ποσοῦ τουλάχιστον ἴσου πρός ἐκεῖνο πού θά ἐλάμβανε, ἄν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ 1956 εἶχαν ἐφαρμογή στήν περίπτωσή του. Ἡ τελευταία αὐτή διάταξη ἐξαρτᾶ τό δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἀπό τήν χορήγηση τῆς ἀρχικῆς ἀποζημιώσεως ἐγκαταστάσεως στήν ἀρχή τῆς σταδιοδρομίας. Καίτοι μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 11ης Ἰουλίου 1974 (ὑπόθεση 10/74, Becker κατά Ἐπιτροπῆς, Recueil, σ. 867) ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνίσχυρη μία ρήτρα ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ ἀπόφαση αὐτή ἀφήνει ἀνέπαφες τίς διατάξεις χορηγήσεως τῆς ἀποζημιώσεως. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ἔχει ὑπαχθεῖ στό καθεστώς ΕΚΑΧ, ἐκτός τῆς κατηγορίας τῶν ἐξόδων πού δύνανται νά ἀποδοθοῦν, δέν ἔχει χαρακτήρα ἀποδόσεως ἐξόδων. Ἐν προκειμένω, πρέπει ἑπομένως νά γίνει ἀναφορά στόν πλήρη συντελεστή τῆς ἀρχικῆς ἀποζημιώσεως πού εἰσεπράττετο τό 1953, στήν ἀρχή τῆς σταδιοδρομίας τοῦ προσφεύγοντος, καί ὄχι στίς ἀποζημιώσεις πού εἰσεπράττοντο κατά τήν μεταβατική περίοδο. Ἡ ἀναφορά στίς ἀποζημιώσεις τῆς μεταβατικῆς περιόδου ἀποκλείεται, ἐξ ἄλλου, λόγω τοῦ ὅτι τό ἄρθρο 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἀναφέρεται στήν πρώτη καί ὄχι στήν δεύτερη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 5.

2. Τό *Ἐλεγκτικό Συνέδριο* ὑποστηρίζει ὅτι τό ἄρθρο 6, ὅπως καί ὁλόκληρο τό τμῆμα 3 τοῦ παραρτήματος VII, ἀφορᾶ τήν ἀπόδοση τῶν ἐξόδων κατ' ἀποκοπή καί διασαφηνίζει τήν ἔκταση ἐφαρμογῆς τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὑπό τήν ἄποψη αὐτή, τό ἄρθρο 6, παράγραφος

4, τοῦ παραρτήματος VII ἐπιβάλλει στόν ὑπάλληλο νά ἀποδείξει τήν δική του ἐπανεγκατάσταση, καθώς καί ἐκείνη τῆς οἰκογενείας του. Χωρίς αὐτή τήν μεταφορά κατοικίας, δέν θά πρέπει νά γίνει ἀντιστάθμιση τῶν ἐξόδων καί δέν χορηγεῖται, ἐπομένως, ἀποζημίωση. Ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 4, ἡ ὁποία μειώνει τήν ἀποζημίωση καί τήν ἐγκατάσταση στό ἥμισυ, στήν περίπτωση πού ὁ ὑπάλληλος δέν ἐγκαθίσταται μέ τήν οἰκογένειά του, δέν θά ἐπανελαμβάνετο ὑπό τόν τίτλο τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως, καθ' ὅσον ὁ κανών αὐτός ἐφαρμόζεται, γιά τήν ταυτότητα τῶν λόγων, στήν ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως καί, ἐπομένως, ἡ διασαφήνιση αὐτή θά ἐκρίνετο ἀνώφελη. Ἐν προκειμένω, ἡ ἐπανεγκατάσταση τοῦ προσφεύγοντος καί τῆς οἰκογενείας του δέν ἔχει ἀποδειχθεῖ, καί ἀπό τήν δικογραφία προκύπτει ὅτι ἡ οἰκογένειά του εἶχε ἐγκατασταθεῖ στήν Λιέγη ἀπό τό 1967. Ἂν ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 6, παράγραφος 4, ἐφηρμόζετο κατά γράμμα, ὁ προσφεύγων δέν θά εἶχε δικαίωμα καμμιᾶς ἀποζημιώσεως, λόγω τοῦ ὅτι δέν προσεκόμισε τήν ἀπόδειξη μεταφορᾶς τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας του. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 4, στό πλαίσιο τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως, εἶναι, ἐξ ἄλλου, σύμφωνη μέ τίς ἀρχές τῆς χρηστῆς διαχειρίσεως τοῦ δημοσίου χρήματος, τήν θεωρία καί τήν διοικητική πρακτική τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων.

Ὁ προσφεύγων δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ τίς μεταβατικές διατάξεις τοῦ καθεστῶτος ΕΚΑΧ, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 11ης Ἰουλίου 1974 (Becker), καθ' ὅσον τό ποσό τῆς ἀποζημιώσεως πού ὀφείλεται δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων εἶναι ὑψηλότερο ἀπό τήν ἀποζημίωση πού εἶναι ἴση πρός τόν βασικό μισθό 4 μηνῶν, ὑπολογιζομένη κατά τίς παλαιές μισθολογικές κλίμακες. Ἡ μεταβατική διάταξη, ἡ ὁποία εἶχε ὡς σκοπό νά ἀποφεύγεται ὅπως ὁ ὑπάλληλος βρεθεῖ σέ κατάσταση λιγότερο εὐνοϊκή ἀπό ἐκείνη στήν ὁποία θά εἶχε εὑρεθεῖ ὑπό τό παλαιό καθεστώς, δέν ἔχει ἐπομένως ἐφαρμογή.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 11ης Νοεμβρίου 1982 ἀγόρευσαν οἱ διάδικοι.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν ἴδια συνεδρίαση.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 25η Φεβρουαρίου 1982, ὁ Victor Evens, πρώην ὑπάλληλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἤσκησε προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ νά τοῦ χορηγηθεῖ ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως, μετά τήν συνταξιοδότησή του, ἴση πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν.

2 Ὁ προσφεύγων, ἔγγαμος καί πατέρας δύο τέκνων, διωρίσθη ὑπάλληλος τῆς Συνελεύσεως τῆς ΕΚΑΧ στό Λουξεμβοῦργο, τό 1953. Σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς ΕΚΑΧ πού ἴσχυαν τότε, τοῦ ἐχορηγήθη ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως ἴση πρός τόν μισθό τεσσάρων μηνῶν, λόγω τοῦ ὅτι ἡ οἰκογένειά του καί ὁ ἴδιος εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στό Λουξεμβοῦργο. Τό 1977, ὅταν μετετάγη στήν Ἐπιτροπή

Ἐλέγχου στίς Βρυξέλλες, ἐγκατεστάθη μέ τήν οἰκογένειά του στήν Λιέγη καί εἰσέπραξε ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως ἀντιστοιχοῦσα στόν βασικό μισθό δύο μηνῶν. Κατόπιν μετατάξεώς του στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο τό 1978, ὁ προσφεύγων ἐγκατεστάθη στό Λουξεμβοῦργο, ἀλλά ἡ οἰκογένειά του ἐξακολούθησε νά κατοικεῖ στήν Λιέγη, καί γιά τό λόγο αὐτό τοῦ ἐχορηγήθη ἀποζημίωση ἴση πρός τόν βασικό μισθό ἑνός μηνός.

3 Ὁ προσφεύγων ἐσυνταξιοδοτήθη ἀπό 1ης Ἰουνίου 1981. Τότε ἐπανεγκατεστάθη στήν Λιέγη ὅπου ἦταν ἡ οἰκογένειά του. Τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο τοῦ ἐχορήγησε, γιά τόν ἀνωτέρω λόγο, ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ἴση πρός τόν βασικό μισθό ἑνός μηνός. Ἀντιθέτως, ἠρνήθη νά τοῦ χορηγήσει ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως ἴση πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν, λόγω τοῦ ὅτι ἡ οἰκογένειά του, ἡ ὁποία ἐσυνέχιζε πάντοτε νά κατοικεῖ στήν Λιέγη, δέν ἐχρειάζετο νά ἐπανεγκατασταθεῖ στήν πόλη αὐτή.

4 Ἡ διαφορά αὐτή τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἑνός μηνός μεταξύ τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως, πού ἐζήτησε ὁ προσφεύγων, καί τοῦ ποσοῦ πού ἐχορήγησε πρός τοῦτο τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τῆς παρούσης διαφορᾶς.

5 Πρός στήριξη τῆς προσφυγῆς του, ὁ προσφεύγων προβάλλει ὅτι, κατά τή σαφή διατύπωση τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τό βασικό μισθό δύο μηνῶν, καθ' ὅσον ἐλάμβανε οἰκογενειακό ἐπίδομα καί ἔχει ἐπανεγκατασταθεῖ μέ τήν οἰκογένειά του στήν Λιέγη. Ὁ προσφεύγων ἀναφέρεται, ἐξ ἄλλου, στίς μεταβατικές διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 259/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1968, καί τοῦ ἄρθρου 99, παράγραφος 3, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ΕΚΑΧ τοῦ 1962, καθώς καί στό ἄρθρο 12 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ καθεστῶτος τῆς ΕΚΑΧ τοῦ 1956.

6 Κατά τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο, ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 4, τοῦ παραρτήματος VII πρέπει νά ἐφαρμόζεται ἐπίσης στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 6, ὁπότε ἡ ἀποζημίωση ἐπανεγκαταστάσεως πρέπει νά περιορίζεται στό βασικό μισθό ἑνός μηνός, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ προσφεύγοντος.

7 Πρέπει, πρῶτον, νά παρατηρηθεῖ ὅτι, ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 11ης Ἰουλίου 1974 (Becker κατά Ἐπιτροπῆς 10/74, Recueil, σ. 867),

ή ρήτρα διασφαλίσεως τοῦ ἄρθρου 99, ἐδάφιο 3, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ΕΚΑΧ τοῦ 1962, ὑπέρ τῶν ὑπαλλήλων οἱ ὁποῖοι προηγουμένως ὑπέκειντο στό παλαιό γενικό καθεστώς τῆς ΕΚΑΧ τοῦ 1956, δέν ἔχει πλέον ἐφαρμογή ἀπό τήν στιγμή πού οἱ τωρινοί μισθοί ὑπερβαίνουν τό διπλάσιο τῶν πρό τοῦ 1962 ἀποδοχῶν καί ὅτι ὑπάλληλος πού ἐξέρχεται ἀπό τήν ὑπηρεσία μετά τήν θέση σέ ἰσχύ τοῦ νέου καθεστῶτος δέν εὑρίσκεται πλέον σέ δυσμενέστερη οἰκονομική κατάσταση παρά ἄν εἶχε ἀποχωρήσει ἀπό τήν ὑπηρεσία πρό τῆς θέσεως σέ ἰσχύ τοῦ νέου καθεστῶτος.

8 Πρέπει, ἐπομένως, νά ἐφαρμοσθεῖ ἐν προκειμένω τό ἄρθρο 6 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατά τό μέτρο πού τό ἐν λόγω ἄρθρο ἀναφέρεται σέ ὑπάλληλο ὁ ὁποῖος δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος.

9 Τό ἄρθρο 6, παράγραφος 1, ὁρίζει ὅτι κατά τήν ἔξοδό του ἀπό τήν ὑπηρεσία ὁ ὑπάλληλος «δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως ἴσης πρός τό βασικό μισθό του δύο μηνῶν, ἄν πρόκειται περί ὑπαλλήλου ἀρχηγοῦ οἰκογενείας», χωρίς νά ἀναφέρει τόν ὅρο ἐπανεγκαταστάσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου· ἀντιθέτως, τό ἄρθρο 6, παράγραφος 4, ὁρίζει ὅτι ἡ ἀποζημίωση αὐτή καταβάλλεται «κατόπιν ἀποδείξεως τῆς ἐπανεγκαταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου καί τῆς οἰκογενείας του». Ἡ περίπτωση ὑπαλλήλου λαμβάνοντας οἰκογενειακό ἐπίδομα καί ἐπανεγκαθισταμένου χωρίς τήν οἰκογένειά του δέν προβλέπεται ρητῶς ἀπό τό ἄρθρο αὐτό.

10 Προκειμένου νά ἑρμηνευθεῖ τό ἄρθρο 6, δέν δύναται νά γίνει ἐπίκληση τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς ΕΚΑΧ τοῦ 1956, ὅπως προτείνει ὁ προσφεύγων. Οἱ ἰσχύουσες διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν οἰκονομία καί τόν σκοπό τους, καί ὄχι ὑπό τό φῶς καταργηθείσης κανονιστικῆς ρυθμίσεως.

11 Ἀπό τό ἄρθρο 71 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἀπό τήν ἐπικεφαλίδα τοῦ τμήματος 3 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ προκύπτει ὅτι τό ἄρθρο 6 σκοπεῖ τήν κατ' ἀποκοπή ἀπόδοση ἐξόδων πού προκαλοῦνται ἀπό τήν ἐπανεγκατάσταση τοῦ ὑπαλλήλου μετά τήν ἔξοδό του ἀπό τήν ὑπηρεσία καί δέν καλύπτονται ἀπό τήν ἀπόδοση τῶν ἐξόδων μετακομίσεως πού ἀφορᾶ τό ἄρθρο 9 τοῦ παραρτήματος VII. Ἀλλά, τό ὕψος τῶν ἐξόδων αὐτῶν θά εἶναι γενικά μεγαλύτερο στήν περίπτωση πού ἀλλάζει κατοικία μέ τήν οἰκογένειά του, παρά στήν περίπτωση ὑπαλλήλου ὁ ὁποῖος ἐπανεγκαθίσταται ἐκεῖ πού κατοικεῖ ἡ οἰκογένειά του.

12 Παρόμοια διαφορά έξόδων πού πρέπει νά άποδοθοῦν έλήφθη ὑπ' ὄψη, ὅσον άφορᾶ τήν άποζημίωση έγκαταστάσεως, ἡ ὁποία πρέπει νά χορηγεῖται έπ' εὐκαιρία άναλήψεως καθηκόντων, άπό τήν πρώτη περίοδο τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 4, πού ὁρίζει ὅτι ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ έπιδόματος καί δέν έγκαθίσταται μαζί μέ τήν οἰκογένειά του, λαμβάνει μόνον τό ἥμισυ τῆς άποζημιώσεως πού δικαιοῦται κανονικά. Ὁμοίως, τό νά μή χορηγεῖται άποζημίωση έπανεγκαταστάσεως ἴση πρός τό βασικό μισθό δύο μηνῶν στόν ὑπάλληλο πού δέν έπανεγκαθίσταται μέ τήν οἰκογένειά του, συνάδει πρός τόν σκοπό τοῦ ἄρθρου 6. Ἡ ἑρμηνεία αὐτή έπιβεβαιώνεται, έξ ἄλλου, άπό τήν διατύπωση τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 6, πού άπαιτεῖ ρητῶς τήν άπόδειξη τῆς έπανεγκαταστάσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου.

13 Ἐπομένως, άφοῦ εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ προσφεύγοντος δέν ἄλλαξε κατοικία μαζί του κατά τήν έπανεγκατάστασή του στήν Λιέγη, τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο δέν ἠδύνατο νά δεχθεῖ νομίμως τήν αἴτηση τοῦ προσφεύγοντος, μέ τήν ὁποία ἐζήτησε νά τοῦ χορηγηθεῖ άποζημίωση έπανεγκαταστάσεως ἴση μέ τό βασικό μισθό του δύο μηνῶν.

14 Ἐπομένως, ἡ προσφυγή πρέπει νά άπορριφθεῖ.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

15 Κατά τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα. Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων, τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνει καί άποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικά του δικαστικά ἔξοδα.

Everling Pescatore Galmot

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 25 Νοεμβρίου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

U. Everling

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ἡ παροῦσα ὑπόθεση ἀφορᾶ προσφυγή γιά τήν καταβολή ἑνός μισθοῦ, τήν ὁποία ἤσκησε ὁ Evens κατά τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Ὁ προσφεύγων ζητεῖ τόν μισθό αὐτόν ὡς μέρος τῆς ἀποζημιώσεως ἐπανεγκαταστάσεως πού δικαιοῦται, ὅπως ἰσχυρίζεται, καί πού δέν ἔχει ἀκόμη εἰσπράξει.

Τό ἀπό πλευρᾶς νομικῶν καί πραγματικῶν περιστατικῶν πλαίσιο στό ὁποῖο ἀνέκυψε ἡ ἀπαίτηση αὐτή δύναται νά ἀναφερθεῖ ἐν συντομία.

Τό ἄρθρο 71 τοῦ ἰσχύοντος κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ὁρίζει ὅτι ὁ ὑπάλληλος δικαιοῦται, ὅπως προβλέπεται στό παράρτημα VII, ἐπιστροφῆς τῶν ἐξόδων στά ὁποῖα ὑπεβλήθη, inter alia, λόγω τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του καί τῆς ἐξόδου του ἀπό τήν ὑπηρεσία. Τό παράρτημα VII ἔχει τίτλο «Κανόνες σχετικοί μέ τίς ἀποδοχές καί μέ τίς ἐπιστροφές ἐξόδων» καί τό τμῆμα 3 ἀναφέρεται στήν ἐπιστροφή τῶν ἐξόδων. Στό τμῆμα αὐτό, προβλέπεται, πρῶτον, ἀποζημίωση ἐγκαταστάσεως, στό ἄρθρο 5, τό ὁποῖο παρέχει στόν ὑπάλληλο δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἴσης πρός τόν βασικό μισθό δύο μηνῶν, ἄν πρόκειται περί ὑπαλλήλου πού δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἀρχηγοῦ οἰκογενείας ἤ πρός τόν βασικό μισθό ἑνός μηνός στίς ἄλλες περιπτώσεις. Ἡ ἀποζημίωση αὐτή καταβάλλεται στόν μόνιμο ὑπάλληλο πού πληροῖ τούς ὅρους γιά τήν χορήγηση τοῦ ἐπιδόματος ἐκπατρισμοῦ ἤ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπεχρεώθη νά ἀλλάξει τόπο διαμονῆς γιά νά ἀνταποκριθεῖ στίς ὑποχρεώσεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.